

KARÁCSONY ÜNNEPÉN

Szabó Dániel

Rohan az ember, karácsonyra készül
vásárlás, sütés, az ember feje szédül.
Legyen szép fenyő, új ruha,
a gyerekek megörüljön; had örüljön; cukorka.

Üzletek, kirakatok zsúfoltságig tele,
pénztárca zsebbe, irány előre.
Utcákon kedves jelszavak, hatalmas táblák,
de ezek csupán, üres, rideg ábrák.

A szép ruha felkerül, testünkre, lelkünkre,
az erőltetett mosoly ráül fejünkre.
Közben megérint újra a probléma szele,
sebaj, elvégre ez a szeretet ünnepe.

Együtt a család, régi barátok,
meleg szoba, kedves szavak, ez már hiányzott.
Ünnepelünk, középpontba újra az ember kerül,
s a szívekbe Jézus emléke, feledésbe merül.

Karácsony reggelén, a templomok megtelnek,
kicsik s nagyok új ruhába feszengnek.
Jön is a falu apraja-nagyja,
mindenki a legszebb arcát mutatja.

Így kívánunk egymásnak Boldog Karácsonyt,
miközben szívünkből a szeretet kiázott.
Kiázott az bizony, s a ruha is már szorít,
de hamarosa mindent, ismét a szürkeség borít.

Visszatérünk immár a hetek hétköznapijaiba,
ó mond Istenem, talán bennünk a hiba?
Rádöbbenünk, hogy bensőnk, oly hiányos,
s hogy megoldást csak az Úr adhat, ez világos.

Szól ekkor, kemény-szelíden a Teremtő,
út, igazság és élet Jézus, s csak Ő.
Egykor a bölcsek is látták a csillagot,
Betlehemig ez vezetett, s mutatott utat ott.

De megszülethet Jézus Betlehemben százszor,
elvesztünk, ha nincs szívünkben jászól.
Hiszen nem adatott az ég alatt más név,
hogyan üdvözülhetnénk másképp.

Boldog az, kinek az Úrban van reménysége,
Aki az eget és a földet alkotta meg, szép rendre.
Ilyen boldogság legyen a szívekbe,
erre hív mindenkit karácsony ünnepe.

Bácsfeketehegy, 2007.12.22